

A N M Ä L A N

till Stockholms valberättigade invånare vid de förestående valen
till riksdagsmän i andra kammaren.

Efter att en följd af år hafva varit bosatt i Paris, är jag sedan fyra år åter etablerad i min födelsestad Stockholm, och på anmodan af åtskilliga vänner får jag härmed äran tillkännagifva att jag är beredd åtaga mig riksdagsmannarärfvet, om jag dertill skulle blifva kallad.

Mitt valspråk är res publika = det allmännas sak, d. v. s. flertalets välbefinnande framför fåtalets.

Till mina politiska åsikter hör för öfrigt:

att verka för alla reformer, så väl stora som små, afseende detta mål;

att verka för allmän politisk rösträtt åt hvarje myndig, välfrejdad svensk man, som betalar skatt till kommun och stat;

att verka för frihandelns sunda utveckling, hufvudsakligen bibehållande finanstullar, men med borttagande af sådana, som kosta mera att uppbära än hvad de inbringa penningar till statens kassar;

att verka för ordnandet af vårt bank- och penningväsende genom riksbankens förändring till en stark och mächtig national- eller centralbank, för landet ensam sedelutgifvande och hvilande på sunda nationalekonomiska grunder, så att en falsk täflan i affärerna måtte upphöra och så att svenska folket måtte befrias från flera millioner kronors årlig skatt till de privilegierade sedelutgifvande enskilda bankerna;

att verka för ernående af praktisk nytta af våra diplomaters och konsulers representation i främmande land.

Rörande de på dagordningen stående, högrigtiga och stora, men invecklade frågorna, nemligen grundrätternas afskrifning och ny härordnings införande, vill jag icke yttra mig, då enligt mitt förmenande ännu icke något antagligt förslag framkommit.

Riksdagsmannakallet anses, och detta med rätta, såsom uttryck af högt allmänt förtroende; men huru eftersträfvansvärdt det är, måste lemnas derhän, då så få lyckas verka så som de hoppas. Om jag således vid mina år, med min långa och mångsidiga erfarenhet af det verksamma lifvets förhållanden och affärer, nu offentlig uppträder, så må ingen deruti spåra någon annan bevekelsegrund än den, att uppfylla en medborgerlig pligt, bestående deruti, att då man tror sig ega insigter och kraft att kunna gagna det allmänna, så bör man också ställa sig till samhällets förfogande, i fall det deraf skulle vilja göra bruk.

Stockholm, den 27 augusti 1881.

Louis Guilletmot,

grosshandlare.